

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomae Młodzianowski Poloni, Societatis Jesu,
Praelectionum Theologicarvm Tomus**

**Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682**

Punct. Diffic. 2. Affertur Responsio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82973](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82973)

rificetur cum termino immediatè unito natura, poterit tamen non uniri. Quamvis identitas quâ identitas, non possit facere diversitatem in ordine ad communicationem, potest nihilominus communicari natura & non produci, non communicatâ personalitate, & productâ personalitate: Ergo etiam quamvis identitas, quâ identitas, non possit facere diversitatem in ordine ad communicationem, poterit uniri immediatè personalitas divina, non unitâ naturâ. Quamvis distinctio virtualis sit distinctio secundum quid, identitas autem simpliciter, potest non produci natura, productâ personalitate; Ergo poterit & non uniri. Quamvis, dum producit personalitas, nihil mediet inter productionem & illam naturam, quia filiatio producta, est idem realiter cum natura divina, nihilominus non producit natura: Ergo nec unitur. Tum quia assumit aliqua hæc doctrina, quæ non convincunt; nam quod dicit distinctionem virtuale esse secundum quid, hoc indiget explicatione; nam non secundum quid, natura non producit, personalitas VERBI producit, sed verè & realiter. Quod assertur, inter personam Patris, ne uniatur tunc, mediare personam Filii: id etiam non convincit; nam quando immediatè unitur, per Aldrete, natura divina humanitati Christi, immediatè etiam unitur persona VERBI, non dicitur mediare persona Patris, impedireq; ne uniatur immediatè persona VERBI; Ergo nec impedit persona VERBI, ne immediatè uniatur Paternitas. Tum quia argumentum quod assertur, non concludit; concedo enim divinitatem esse identificatam realiter cum termino directè unito, sed non est illic identificatio, cum exclusionem distinctionis virtualis: de qua queritur, cur salvare non possit, ne immediatè uniatur natura? & licet identitas, quæ est exclusiva etiam virtualis distinctionis, non possit facere distinctionem in ordine ad communicationem; secus tamen si sit cum tali distinctione; quæ enim in hoc implicantia? Negatur item, illam identitatem esse ita identitatem simpliciter, ut excludat distinctionem virtuale, beneficio cuius, quæ implicantia, cur non possit illi ne mediatè quidem uniri natura? Tunc etiam aliquid immediatè unitur, quando nihil mediat inter ipsum & unionem, si cætera sint paria, & absit distinctio virtualis, faciens, ut nullo modo se habeat illa unio, per ordinem ad naturam divinam. Plura similia responderi possent in contra. Ad hoc attendi debet, ut investigetur, an implicet, ut uniatur immediatè personalitas, ita ut nec mediatè uniatur natura, & an ad hoc salvandum, non possit conferre distinctio virtualis, talis, qualis reperitur in

Divinis?

Punctum Difficultatis 2.

Affertur Responso.

SUPPONO 1. S. Thomam hic qu. 3. art. 2. expressè citare Patres, qui tenent naturam Dei incarnatam esse: habetque hoc etiam Augustinus lib. de Fide ad Petrum cap. 2. Sed hic liber, ut notat Suarez in Comment. hujus articuli, non est Augustini, sed Fulgentis; accipiturque illic natura pro persona, nam nullo modo potest dici, natura divina genita, quod tamen vult ille locus. Durandus etiam in 3um, dist. 1. q. 1. docebat primario unionem factam esse in natura, secundo in persona, sed hoc rejicitur à Theologis. Quando autem Patres in Christo dicunt esse duas naturas, id verum est; sed non sequitur, quod unio proprie fuerit facta in natura divina, secundum suum esse absolutum spectata.

SUPPONO 2. Doctrinam S. Thomæ citati in corpore. *Primò quidem*, inquit, & *propriissimè persona dicitur assumere, secundo autem potest dici, quod etiam natura assumpsit naturam ad sui personam*, in quantum scilicet (ut interpretatur Suarez) verbum assumendi, importat rationem principii & virtutem agendi, quæ per se naturæ convenit.

SUPPONO 3. An in humanitate Christi sint speciali modo, & non solum vi immensitatis, omnes tres personæ? tractat hæc quæstionem Suar. d. 12. Sect. 1. citatq; loca S. Thomæ ex 1. parte qu. 43. art. 3. qui videtur talem modum specialem existendi in humanitate non agnoscere, citat & Hugonem Cardinalem, qui libro, qui inscribitur Speculum Ecclesiæ, paragr. *Post hæc igitur*: definit, Patrem & Spiritum Sanctum, non esse speciali modo sub speciebus Sacramentalibus, etiam per concomitantiam. Imò & Tridentinum Sessione 13. c. 3. Soli id tribuit divinitati, propter hypostaticam unionem, nec meminit inibi personarum; quod si non sunt speciali modo aliæ personæ in Eucharistia, nec erunt in humanitate Christi. Cæterum, deferendo authoritati phræos Tridentinæ, & Hugonis, possent hæc distingui, Concomitantia & Circuminfessio. Concomitantia per Tridentinum refertur in naturalem ordinem unitorum & connexionem, cumq; personæ aliæ non sint unitæ, posset dici, quod non sint illic per concomitantiam; sed cum hoc stat, ut possint esse per circuminfessionem, quæ fundat præsentiam & intimitatem, ratione identificationis in natura; ita, ut si per impossibile non esset pater immensus, titulo identificationis cum natura divina, suo modo in Christo unita, adhuc deberet esse illic præsens; unde etiam tenet Suarez, adesse speciali modo reliquas personas humanitati, citatq; Gabrielem, Viguers. Augustinum Serm. 3. de

Tempore. Cyrillum lib. 1. in Joan. cap. 47.
Cum hoc tamen stat, *Quod*

SUPPONO 4. Etiam si ponatur specialis coexistencia aliarum personarum in ipsamet humanitate, maior tamen est connexio divinitatis cum humanitate. Ratio: quia id videtur significare scriptis S. Pauli dicentis, *habitare*, in Christo, *placuit* divinitatis corporaliter: & Augustini Enchyridii cap. 34. ubi dicit: *Corpus fuisse à divinitate susceptum*; non dicit autem id esse à Patre susceptum. Deinde, quia aliàs, sicut vera est ista propositio, Totum Hypostaticum stat in duabus Naturis & unà Personā; sic etiam vera esset propositio, quod totum Hypostaticum esset duabus Naturis & tribus Personis; si enim est æqualis connexio personarum cum natura humana, ac connexio naturæ divinæ cum illa, totum Hypostaticum, & quæ importaret personarum divinas, ac naturam divinam.

SUPPONO 5. Hanc existentiam specialem naturæ divinæ in humanitate non esse aliam quam ratione unionis: quicquid sit, live illa sit mediata, live immediata, de qua ipsa unione duplex potest institui quæstio 1. An defacto sit unita natura divina? & hæc est de fide, quia est de fide, in Christo esse duas naturas: non essent autem duæ naturæ, si non diceretur una divina Natura; sicut nec habet Christus duas personas, suam & Patris, quia persona Patris nullo modo est unita. addo. Potest esse quæstio de possibilitate, an sit possibile, ut ne mediata quidem uniatur natura divina: videtur quæ posse id aliter. Ratio: Tum quia id non implicat. Tum quia videtur hoc sufficienter innuere Suarez lib. d. 12. Sect. 1. Conclus. 2. *Dico, inquit, per incarnationem prout facta est, natura, fuit verè & realiter unita naturæ humanæ in persona VERBI.* Ubi ly *prout facta est*, videtur supponere, quod id aliter fieri potuerit. Tum quia urget bene paritas supra in argumento proposito attackta. *His suppositis*

RESPONDETUR. Aliam esse quæstionem, quid sit de facto, & aliam quid sit de possibili: de facto, est unita naturæ humanæ natura VERBI, ita tamen, ut potuerit non uniri, de quo toto in suppositis.

INSTABIS 1. Exinde sequi, fuisse in libertate VERBI, ut uniretur secum natura divina: quod non potest dici, aliàs diceretur, fuisse etiam in libertate Patris, communicare suam Paternitatem filio.

RESPONDETUR. Concedendo sequelam: paritas allata non tenet, quia non erat in libertate Patris, ne distingueretur realiter à Filio, tanquam produciens & productum: Si autem illi communicaret paternitatem, non distingueretur realiter ab illo, consequenter, subrueretur jam totum mysterium Trinitatis, quod non potest ostendi subruendum, si ne mediata quidem uniatur natura divina. Rursus, quia

suppositis suis intrinsecis, Deus est liber in faciendo aliquid ad extra, hancque libertatem ostendit, faciens immediatè uniri personam, non naturam: consequenter potest esse liber, ut nullo modo uniatur natura. In istis autem, quæ sunt ad intra circa producere, vel non producere, non est liber Deus.

INSTABIS 2. Si verum est assertum, non posset ostendi per quid fiat, ut mediata uniatur natura divina.

RESPONDETUR. Id peti debere ex natura modalitatis, inferentis alligationem etiam Naturæ divinæ: unde etiam hoc argumento probari potest, debere dari talem modalitatem.

INSTABIS 3. Eo casu, quo nec mediata uniatur natura, sequeretur, quod totum hypostaticum non esset Deus.

RESPONDETUR. Fore Deum, in quantum ly Deus supponit pro Persona divina unita.

INSTABIS 4. Posita responsione, non erit fundamentum colligendi, quod de facto sit unita natura divina.

RESPONDETUR. Ea, quæ sunt libertatis divinæ, colligi ex Scriptura, Traditione, doctrina Conciliorum: claræ autem sunt doctrinæ Conciliorum, esse in Christo duas naturas: supponendum quæ est Deum semper connaturalius agere, connaturalius autem est, ut uniatur etiam natura divina; utpote quæ est idem realiter cum persona: probabileque est, noluisse Deum in Incarnatione duplicare difficultatem, ut duplicaret, si titulo distinctionis virtualis, reperiabilis in mysterio Trinitatis, nollet etiam mediata uniri naturam divinam: cum aliunde ipsa unio personarum, tantam etiam habeat difficultatem.

INSTABIS 5. Mediata uniri, est uniri, quia unitur immediatè id cui aliud alterum identificatur: jam autem omni eventu natura divina identificatur personæ: Ergo si persona immediatè uniatur, unitur mediata natura.

RESPONDETUR, ex vi allati principii, ad unionem mediatam, non solum requiritur identificatio realis, cum termino immediatè unito, sed etiam requiritur talis conditionis modalitas, quæ determinet non solum alligationem ipsius personæ, sed etiam naturæ; idque in præsuppositione decreti divini, volentis mediata uniri naturam. Et sicut datur modalitas, essentialiter respiciens nonnisi personam VERBI identificatam naturæ, non autem personas alias eidem identificatas; ita posset dari modalitas, solum nonnisi respiciens personalitatem, & non naturam, etiam mediata. Et sicut non est hoc mediata produci, quia immediatè produciatur id, cum quo aliud identificatur realiter: nam immediatè produciatur Verbum, & non dicitur mediata produci natura illi identificata realiter; ita nec hoc erit formaliter mediata unitum,

tum, quod realiter identificatur immediate unito.

ALIA viâ eidem difficultati occurri potest, declinando ad hanc partem, quod impossibile sit, ut in roto hypostatico saltem mediatè non uniatur natura divina. Hinc jam argumento ducto à productione, disparitas hæc assignari potest: Unio, vel quæcunque modalitas illic requisita, non habet in se vim distinctionis virtualis, in ordine ad prædicata physica, est enim quid creatum; si non habet vim distinctionis virtualis, tunc si aliquid afficit vel determinat, debet determinare omnia identificata illi realiter, non excipiente ab illo determinativo quacunque virtuali distinctione, quia ipsum determinativum illam non habet; ad eum modum, quo, digitus tangens aliud, sui extremitatibus totis, non potest nisi tantum tangere, licet tangibile, ab alio minori tactivo, possit non tantum tangi; è contra quia ipsa productio VERBI, habet in se distinctionem virtuales, est enim virtualiter distincta à natura divina, idè bene poterit unam virtualitatem producere, nempe personam, non productâ etiam mediatè aliâ virtualitate: nempe naturâ.

INSTABIS I. Vi hujus Responsionis sequitur, impossibile esse, quin uniatur natura divina, si uniatur personalitas divina.

RESPONDETUR. In hac viâ id conceditur.

INSTABIS 2. Vi hujus responsionis sequi, quod non tantum mediatè sed etiam immediatè, unita sit natura divina; quia si immediatè unitur Persona divina, & non habet vim in se virtualitatis illa modalitas vel unio, non poterit non immediatè unire naturam divinam: hoc ipso enim haberet virtualitatem ad mediatam unionem.

RESPONDETUR. Istud immediatè unitum, solum significare alligationem ejus, quod immediatè complet substantialiter, & facit immediatè Unum per se; quam rationem completivi substantialiter, vi suæ virtualitatis, exhibet Persona divina, non exhibet natura, nisi in persona VERBI, & hoc est illius mediatio.

INSTABIS 3. Quod non uniatur etiam mediatè persona Patris, quæ cumvis uniatur natura divina, vel id sit beneficio distinctionis virtualis, vel sine illo? Si Imum ergo illa datur in creatis, quod est absurdum. Si adum: ergo etiam sine ullo beneficio distinctionis virtualis; poterit uniri immediatè persona, quin uniatur etiam mediatè natura.

RESPONDETUR; sine ulla distinctione virtuali, non uniri etiam mediatè personam Patris, quia deficit fundamentum in parte requisitum ad salvandam unionem mediatam, nempe identificatio cum termino immediatè unito; quam identificationem, personam Patris, non habet cum persona Filii.

Virag, hæc Responsio teneri potest.

Punctum Difficultatis 3.

Afferuntur aliqua idem exodantia.

AD pleniorè hujus difficultatis penetrationem, attingi debet, an de facto immediatè sit unita natura, & an ita poterit uniri?

DICENDUM est. *Immediatè non esse unitam naturam, posse tamen immediatè uniri.* Est conclusio contra Aldrete.

I. Pars, PROBATUR I. autoritate Conciliorum. Concilium Toletanum Imum cap. 1. ut habetur in summa Conciliorum, hæc habet, *Solus Filius suscepit humanitatem in singularitate Personæ, non in unitate divine nature.* Qui locus excludit aliquam unionem cum natura; sed non mediatam, aliâ non essent in Christo duæ naturæ: Ergo immediatam. Synodo 6tâ generali, hæc habetur propositio. Quod circa mysterium Incarnationis Pater & Spiritus S. nullâ, inquit, *ratione communicant, nisi quis dicat secundum benignissimam & misericordem voluntatem;* quæ propositio, cum non possit intelligi de mediata unionem, intelligenda erit de immediata; quod scilicet immediatè non uniatur id, in quo Pater & Spiritus Sanctus communicant.

PROBATUR 2. Autoritate S. Thomæ, sic enim habet hic qu. 3. art. 2. in corpore. *Primo quidem & propriissime persona dicitur assumere, secundario autem potest dici, quod etiam natura assumpsit naturam, ad sui personam;* & supra qu. 2. art. 2. in corpore. *Cum VERBUM divinum, naturam sibi humanam, non ad naturam suam attinentem univit, necessario ea unio non in natura, sed in persona facta est.* Autoritati S. Thomæ adjungenda Scholasticorum, qui docent formalem rationem, per quam VERBUM, primò ac per se, terminat humanitatem, esse proprietatem ejus relativam; ita Alen. Bonau. Scot. Gabr. Palud. Martil. omnes apud Suarez hic disp. 12. Sect. 2. Qui istam sententiam, ita dicit esse certam, ut contraria nullo modo probabilis existimanda sit. Si autem primò & per se non est natura divina unita, sequitur non fuisse illam immediatè unitam. Vide etiam Arriaga hic Disp. 26. n. 14.

PROBATUR 3. Quia si immediatè uniretur natura divina, idque ut supponitur substantialiter, non esset ratio, quare etiam de facto non sit unita persona Patris & Spiritus Sancti, quod tamen est contra fidem.

OBJICIT Aldrete autoritatem Cyrilli, qui Epistolâ ad Successum. *Non oportet, inquit, intelligere duas naturas, sed unam naturam VERBI DEI incarnatam.*

RESPONDETUR. Quod illic non accipiat nomine naturæ Cyrillus personam, ipse explicat apud Valquez Disp. 41. Sic tamen explicari potest: quod una sit in Christo natura divina, quæ est incarnata, natura autem humana non est incarnata, sed ratione cujus facta incarnatio; vel, quod naturâ divina sit in persona VERBI incarnata: